

eerste blad

U

Arrestnummer	C1 1832 / 2016
Repertoriumnummer	2016 / 3147
Datum van uitspraak	30 september 2016
Notitienummer griffie	2016/NT/94
Notitienummer parket-generaal	2016/PGG/218 2016/VJ11/94

PARKET BIJ HET HOF VAN BEROEP TE GENT
13 OKT. 2016

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op	04 OKT. 2016
Niet te registreren	<i>[Handwritten signature]</i>
	Inspecteur a.i.

COVER 01-00000682361-0001-0024-01-01-1

U

2016/PGG/218 - 2016/VJ11/94

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en

1. nr. **DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR,**
bevoegd voor het grondgebied van de provincie Vlaams-Brabant, handelend
in naam van het Vlaamse Gewest, met burelen te 3000 Leuven, Dirk
Boutgebouw, Diestsepoort 6 bus 93.

- eiser tot herstel -

tegen

1. nr. *1289*
geboren te
wonende te

- beklagde -

1.1. De beklagde werd oorspronkelijk verdacht van en vervolgd wegens:

*"In het gerechtelijk arrondissement Brussel,
Tussen 22 juni 1995 en heden, meermaals, terwijl de feiten de achtereenvolgende en
voortdurende uiting uitmaken van hetzelfde misdadig opzet en de delictueuze toestand nog
steeds voortduurt;*

A.

1) tussen 22 april 1995 en 22 juni 1995,
met overtreding van de artikelen 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962
gewijzigd door de wet van 22 december 1970, van de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het
decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan
bekrachtiging bij decreet dd. 4 maart 1997, thans bestraft door de artikelen 99,1°, 146,1°, 3°
en 7° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke
ordening; zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van
burgemeester en schepenen een bouwwerk opgericht te hebben, en meer bepaald het
optrekken van enkele gevelwanden in isolatiestapelblokken, waarbij de bestaande
gevelwand gedeeltelijk werd verwijderd en voor een stuk verhoogd werd en waarbij een
nieuwe dakconstructie werd aangebracht, het optrekken in cellenbeton van een constructie
van 7,90m op 4,45m voorzien van een dakconstructie onder 45°, waardoor een volume

uitbreiding met 190m³ wordt gerealiseerd en het gieten van een vloerplaat in gewapend beton, oppervlakte 5m op 6m;

2) tussen 27 augustus 1996 en 27 september 1996, grondaanvullingen te hebben uitgevoerd;

3) tussen 13 februari 1997 en 13 maart 1997, grondaanvullingen te hebben uitgevoerd;

Voormelde inbreuken gepleegd op het onroerend goed gelegen te _____, gekadastreerd _____, toebehorende aan _____, wonende te _____;

B. tussen 23 juni 1995 en heden, met overtreding van de artikelen 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en van de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan bekrachtiging bij decreet dd. 4 maart 1997, en van de artikelen 99,1°, 146,1°, 3° en 7° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, de toestand omschreven in hierboven vermelde tenlasteleggingen A1, A2 en A3 gehandhaafd te hebben, het onroerend goed waarop de inbreuk gepleegd werd, gelegen zijnde ter plaatse zoals vermeld onder de tenlasteleggingen A1, A2 en A3."

Hij werd hiervoor door het openbaar ministerie rechtstreeks gedagvaard voor de correctionele rechtbank te Brussel.

1.2. De rechtbank van eerste aanleg te Brussel, 52ste kamer, besliste bij vonnis van 20 april 2012 op tegenspraak als volgt:

"Verklaart de strafvordering vervallen door verjaring wat de tenlastelegging A betreft.

Veroordeelt _____ voor de tenlastelegging B bij wege van eenvoudige schuldigverklaring.

Veroordeelt beklaagde tot betaling van een vergoeding van 25 EURO, na indexatie gebracht op 32,27 EURO, overeenkomstig artikel 91 lid 2 van het K.B. van 28 december 1950, zoals gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993, art. 1 en 2 en het KB van 11 december 2001;

Veroordeelt beklaagde _____ tot de kosten van de strafvordering, die in totaal 184,20 euro bedragen.

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan bij toepassing van artikel 2 van de wet van 13 april 2005.

Wat de herstellvordering betreft:

Alvorens ten gronde recht te doen,

*Beslist de herstellvordering van de eiser in herstel, de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor het grondgebied van de provincie Vlaams Brabant, met betrekking tot het perceel gelegen te gekadastreerd
namelijk het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, wat neerkomt op het slopen van de herbouwde en uitgebreide delen van de woning en het opbreken van de vloerplaat in gewapend beton, inclusief de afbraak van de garage die op deze plaats is opgericht, het opruimen van alle sloopafval evenals het verwijderen van de grondaanvullingen zodat het oorspronkelijk maaiveld wordt hersteld, en de verwijdering van alle afgegraven aarde van het terrein, en het opruimen van alle afval dat hiermede gepaard gaat voor advies voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.*

Zegt voor recht dat de griffie op verzoek van de meest gerede partij een eensludend afschrift van huidig vonnis zal overmaken aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid evenals van de gevraagde stukken.

Stelt de zaak in voortzetting op de openbare terechtzitting van 28 juni 2012 om 8u45 van de 52^e Kamer van de Correctionele Rechtbank te Brussel zetelend in het Justitiepaleis te Brussel. Poelaertplein. zittingszaal 0.11.

Houdt de kosten aan."

1.3. Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 3 mei 2012 door de beklaagde tegen de strafrechtelijke beschikkingen;
- 4 mei 2012 door het openbaar ministerie.

1.4. Het hof van beroep te Brussel, 15^e kamer, besliste bij arrest van 30 juni 2015 als volgt:

"Op strafrechtelijk gebied:

Verklaart de strafvordering sub A en B vervallen door verjaring;

Laat de kosten van beide aanleggen ten laste van de Staat;

Wat de herstellvordering betreft:

Verklaart de herstellvordering zoals geformuleerd door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur ongegrond;

U

Verstaat dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de Hypotheekwet (art. 6.2.1 tweede lid V.C.R.O.)

Zegt voor recht dat dit arrest zal worden ingeschreven in het register van de vergunningen van de gemeente overeenkomstig artikel 6.2.2 tweede lid V.C.R.O."

1.5. Tegen dit arrest werd door de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur op 14 juli 2015 cassatieberoep ingesteld tegen alle beschikkingen die op hem betrekking hebben, dit wil zeggen wat betreft de herstellvordering.

1.6. Het Hof van Cassatie, tweede kamer, besliste bij arrest van 19 januari 2016 (nr. P.15.1091/N) als volgt:

"Vernietigt het bestreden arrest in zoverre het uitspraak doet over de herstellvordering.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Houdt de beslissing over de kosten aan en laat de beslissing daarover aan de verwijzingsrechter.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het hof van beroep te Gent."

2. Op de terechtzitting van 15 april 2016 van dit hof, zelfde kamer, werd de zaak, na bepaling van conclusie-termijnen, uitgesteld naar de terechtzitting van vrijdag 24 juni 2016.

3. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 24 juni 2016 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Thomas Ryckalts, advocaat met kantoor te Brussel,

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal,

- de eiser tot herstel in zijn middelen vertegenwoordigd door meester Dennis Muniz Espinoza, voor meester Philippe Declercq, beiden advocaat met kantoor te Hoegaarden.

4. De hiervoor in randnummer 1.3. vermelde hoger beroepen werden bij het arrest van 30 juni 2015 van het hof van beroep te Brussel ontvankelijk verklaard. De vernietiging van het arrest van 30 juni 2015 door het arrest van 19 januari 2016 van het Hof van Cassatie heeft geen betrekking op de beslissing waarbij de beroepen ontvankelijk werden verklaard, doch

slaat enkel op de uitspraak over de herstellvordering. Het hof heeft derhalve de ontvankelijkheid van deze beroepen niet meer te beoordelen.

In zover het arrest van 30 juni 2015 van het hof van beroep te Brussel bij arrest van 19 januari 2016 van het Hof van Cassatie werd vernietigd, doet het hof nog uitspraak ten gronde over deze ontvankelijke beroepen, meer bepaald over de herstellvordering.

5. Het arrest van 30 juni 2015 van het hof van beroep te Brussel, dat bij arrest van 19 januari 2016 van het Hof van Cassatie werd vernietigd in de hiervoor aangehaald mate, overwoog ter afwijzing van de herstellvordering van de eiser in herstel het volgende:

"Vervolgens roept de beklagde de exceptie van onwettigheid van het gewestplan in op grond van schending van het gelijkheidsbeginsel, stellende dat volgens het definitief vastgestelde gewestplan het terrein van de beklagde zich in natuurgebied bevindt en het aanpalende terrein daarentegen in het kader van de definitieve vaststelling (gewestplan Leuven) in landelijk woongebied gesitueerd is. Het gewestplan is een verordenend besluit tegen de toepassing waarvan door een rechtscollege de exceptie van onwettigheid kan worden ingeroepen op grond van art. 159 G.W.

Het verschil in bestemming tussen de twee percelen blijkt ontegensprekelijk uit de op de zitting van 16 februari 2015 door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voorgebrachte uittreksels uit het gescande origineel van zowel het gewestplan (waarin het aanpalende terrein vervat is) als dat van (waarin het perceel van de beklagde vervat is).

Hier verwijst de beklagde naar het advies van de streekcommissie (stuk 13 van dossier beklagde) m.b.t. het gewestplan waaruit blijkt dat langs de een afwerkingsgebied werd opgenomen, waaronder ook blijkbaar het aan het kwestieuze pand aanpalende perceel begrepen werd.

In het straf dossier bevindt zich tevens een foto van voormeld onroerend goed, meer bepaald het aan het terrein van de beklagde aanpalende onroerend goed met de daarop gebouwde woning.

Terecht werpt de beklagde op dat uit dit alles dient besloten te worden tot een weinig oordeelkundige totstandkoming van de betrokken gewestplannen, wat de twee betrokken percelen betreft, die duidelijk zonder enige samenhang en bij gebrek aan een overzichtelijk beeld van de feitelijke concrete situatie tot stand zijn gekomen.

(...)

Het hof is dan ook van oordeel dat, op grond van de voorgebrachte objectieve gegevens van het straf dossier, de bevoegde overheid, door het terrein van de beklagde tot natuurgebied

te bestemmen, hem willekeurig op ongelijke wijze heeft behandeld ten aanzien van de eigenaar wiens aangrenzend perceel tot woongebied met landelijk karakter werd bestemd.

Het genoemde gewestplan moet bijgevolg op basis van art. 159 G.W. als onwettig beschouwd worden zodat het buiten toepassing gelaten wordt voor zover het het perceel van de beklaagde inschrijft als natuurgebied."

Het hof van beroep te Brussel overwoog verder in het arrest van 30 juni 2015 dat het niet vaststaat dat de betrokken constructies in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen werden opgericht zodat, volgens het hof van beroep te Brussel, voldaan is aan artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, waardoor volgens het hof van beroep te Brussel artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 2°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van toepassing is en de meerwaarde de toepasselijke herstellvordering is. Nog volgens het hof van beroep te Brussel in zijn arrest van 30 juni 2015 staat niet vast dat door de meerwaarde als de toepasselijke herstellvorm op te leggen de plaatselijke ordening kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad.

6. Het Hof van Cassatie overwoog bij voormeld arrest van 19 januari 2016:

"2. Volgens artikel 2, § 1, tweede en derde lid, Stedenbouwdecreet 1996 hebben de gewestplannen bindende en verordenende kracht en blijven zij geldig totdat zij door andere plannen kunnen worden vervangen na een herziening. Er mag enkel van worden afgeweken in de gevallen en in de vormen bepaald door het decreet.

3. De rechter die zich overeenkomstig artikel 159 Grondwet moet uitspreken over de aangevoerde onwettigheid van een gewestplan mag zijn beoordeling over de vereiste maatregelen van aanleg om te voldoen aan de economische en sociale behoeften van het gewest en de algemene bestemmingen als bedoeld door artikel 10 Stedenbouwdecreet 1996 niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. De rechter kan enkel nagaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

4. Een gewestplan is geen bevestiging van bestaande toestanden, maar het bepaalt integendeel volgens de door artikel 11 Stedenbouwdecreet 1996 bepaalde procedure de maatregelen van aanleg en de algemene bestemmingen die bij het verlenen van vergunningen moeten worden in acht genomen. Een gewestplan kan bestemmingen vaststellen die afwijken van de bestaande toestand.

5. Het gelijkheidsbeginsel kan maar zijn miskend indien op basis van feitelijke en concrete gegevens blijkt dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling.

6. *Uit de enkele omstandigheid dat twee naast elkaar liggende percelen ingevolge twee verschillende gewestplannen een andere bestemming hebben gekregen, kan het arrest geen miskennen van het gelijkheidsbeginsel afleiden. Het arrest dat op die enkele grond beslist tot de onwettigheid van het ene gewestplan in zoverre het betrekking heeft op de perceel van de verweerder en om die reden de herstellvordering als ongegrond afwijst, is niet naar recht verantwoord."*

7. De herstellvordering van de eiser in herstel strekt volgens de conclusie neergelegd ter griffie van dit hof op 3 juni 2016 tot het uitvoeren van de gevorderde herstelmaatregel, wat volgens hem neerkomt op het slopen van de herbouwde en uitgebreide delen van de woning en het opbreken van de vloerplaat in gewapend beton, inclusief de afbraak van de garage die op deze plaats is opgericht, en het opruimen van alle sloopafval en het verwijderen van de grondaanvullingen, zodat het oorspronkelijk maaiveld hersteld wordt.

8. De beklagde werd door het openbaar ministerie oorspronkelijk vervolgd voor de oprichtingsmisdrijven (telastleggingen A.1., A.2. en A.3.) en strafbare instandhouding ervan (telastlegging B).

De strafvordering lastens de beklagde werd bij het voormelde arrest van 30 juni 2015 van het hof van beroep te Brussel, zowel wat de telastleggingen A.1 tot en met A.3. als wat de telastlegging B betreft, vervallen verklaard door verjaring.

Het hof heeft ingevolge zijn beperkte saisine niet meer te oordelen over het verval van de strafvordering. Het verval van de strafvordering door verjaring brengt niet mee dat dit hof niet langer de herstellvordering heeft te beoordelen of dat de herstellvordering hierdoor noodzakelijk ongegrond of vervallen is.

Bij brieven van respectievelijk 18 juli 1996 en van 12 juli 2000 werden de herstellvorderingen strekkende tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand bij het parket ingeleid.

De herstellvordering van 18 juli 1996 steunt op de feiten voorwerp van de telastleggingen A.1., die zich situeren in de periode tussen 22 april 1995 en 22 juni 1995, en B., die zich situeren tussen 23 juni 1995 en 19 december 2001.

De herstellvordering van 12 juli 2000 steunt op de feiten voorwerp van de telastleggingen A.2. en A.3. die zich situeren respectievelijk tussen 27 augustus 1996 en 27 september 1996 en tussen 13 februari 1997 en 13 maart 1997, en de telastlegging B, voor zover deze betrekking heeft op de telastleggingen A.2 en A.3.

De respectieve herstellvorderingen, zoals die door de bevoegde overheid op rechtsgeldige wijze bij het parket werden ingeleid, werden ingesteld binnen de verjaringstermijn van vijf

PAGE 01-00000682361-0008-0024-01-01-4

jaar die geldt voor wanbedrijven, dit is voor de verjaring van de strafvordering definitief werd vastgesteld. Het hof dient aldus nog uitspraak te doen over de herstellvorderingen.

Het hof stelt vast dat op het tijdstip dat de strafvordering bij de strafrechter werd aanhangig gemaakt de strafvordering nog niet was vervallen door verjaring, zodat het hof nog uitspraak moet doen over de herstellvordering.

Meer bepaald moet het hof nagaan of de feiten voorwerp van de telastleggingen A.1, A.2. en A.3. en B, omschreven als misdrijven, en waarop de herstellvorderingen gesteund zijn, bewezen zijn.

De toestand die door de feiten van de telastlegging A.1, A.2. A.3. gerealiseerd werd, en die volgens de feiten van de telastlegging B in stand werd gehouden, is , voor zover bewezen, nog steeds bestaande. De herstellvordering is niet zonder voorwerp.

9. Ongeacht de definitief vastgestelde verjaring, moet het hof de feiten, die als misdrijf zijn omschreven, correct kwalificeren.

Het hof verbetert de tijdsaanduiding van de telastleggingen A.1-2-3 en B. door weglating van "tussen 22 juni 1995 en heden" in de aanhef voor de telastleggingen, gezien de aanduiding van de periode daar niet op zijn plaats is en bij elke telastlegging (en het onderdeel daarvan) afzonderlijk is voorzien. Het hof verbetert tevens de telastlegging B door precisering van de periode van de telastlegging B als "tussen 23 juni 1995 en 18 december 2001". Deze laatste datum is de dag van het bevel tot dagvaarding, als aanhangig makende akte.

Deze verbeteringen slaan op dezelfde feiten als deze die oorspronkelijk aanhangig werden gemaakt. Het betreft slechts een precisering van de telastleggingen, die de oorspronkelijk voorziene periode van de telastleggingen onverlet laat. Het is over de zo verbeterde telastleggingen dat het verweer werd gevoerd. Telkens hierna sprake van de telastleggingen A.1. tot en met A.3. en B betreft het deze zoals hier verbeterd.

10. Op 22 juni 1995 stelde een ambtenaar van de gemeente op het perceel te kadastraal gekend onder een overtreding vast op de, toen geldende, (federale) Stedenbouwwet. De ambtenaar stelde tijdens zijn plaatsbezoek vast dat een bestaande woning die volgens het gewestplan gelegen is in natuurgebied gedeeltelijk werd verbouwd en uitgebreid. Het gedeeltelijk herbouwen van de bestaande woning omvatte het optrekken van enkele gevelwanden in isolatiestapelblokken, waarbij de bestaande gevelwand gedeeltelijk werd verwijderd en voor een stuk werd verhoogd en waarbij een nieuwe dakconstructie werd aangebracht (stuk 1). De stopzetting van de werken werd bevolen.

De beklaagde verklaarde op 24 oktober 1995 aan de politie dat hij niet wist dat hij een bouwoverschrijding beging. Hij kocht een bouwvallige woning en wou deze restaureren. Hij diende, volgens zijn verklaring, een regularisatie-aanvraag in bij de gemeente (stuk 3/3).

Op 11 april 1996 stelde de politie vast dat de beklaagde zich al verschillende malen had aangeboden aan het loket van de technische dienst van de gemeente voor het bekomen van informatie nopens een regularisatie, doch dat hij nog geen aanvraag hiertoe had ingediend (stuk 3/5).

Bij brief van 18 juli 1996 werd door de Afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (AROHM) een herstelvordering strekkende tot herstel van de plaats in de vorige staat ingeleid (stuk 3/8). Meer bepaald strekt de herstelvordering tot het slopen van de herbouwde en uitgebreide delen van de woning en het uitbreken van de vloerplaat in gewapend beton.

Bij beslissing van 25 november 1996 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente werd de aanvraag tot vergunning van de beklaagde strekkende tot het herbouwen achterbouw woning en renovatie van de woning geweigerd (3/27, bijlage 3). De beklaagde blijkt tegen deze weigeringsbeslissing geen beroep te hebben ingesteld.

Een bevoegde ambtenaar van de gemeente stelde op 27 september 1996 en 13 maart 1997 vast dat op het perceel grondaanvullingen werden uitgevoerd zonder voorafgaande schriftelijke vergunning (stukken 3/9 en 3/12). De beklaagde verklaarde op 14 mei 1997 hierover dat hij niet wist dat hij voor deze werken een vergunning nodig had. Nadat hij het eerste proces-verbaal had gekregen nam hij contact op met de burgemeester van ; deze zou gesteld hebben dat als hij slechts 50 cm ophoogde hij geen vergunning moest aanvragen. Volgens de beklaagde passeerde een firma per toeval en vroeg deze hem of enkele vrachtwagens goede grond mochten "gekapt" worden, waarmee hij instemde als onder de 50 cm gebleven werd (stuk 3/14).

Bij brief van 12 juli 2000 werd een herstelvordering strekkende tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand bij het parket ingeleid. Deze herstelvordering strekt meer bepaald tot het verwijderen van de grondaanvullingen zodat het oorspronkelijk maaiveld hersteld wordt: alle afgegraven aarde dient verwijderd te worden van het terrein.

Op vraag van de raadsman van de beklaagde verrichtte de (plaatsvervangende) stedenbouwkundig inspecteur op 8 juli 2002 een plaatsbezoek om de "uitgestrektheid van de herstelvorderingen te specificeren" (brief van 30 juli 2002, stuk 3/27). Als gevolg hiervan werd de herstelvordering gepreciseerd. Gelet op de ingrijpende werken was volgens de stedenbouwkundig inspecteur sprake van herbouwen van het voorste gedeelte van de woning. Het slopen van de herbouwde en uitgebreide delen van de woning houdt volgens de stedenbouwkundig inspecteur in dat zowel het voorste als het achterste gedeelte van de

woning gesloopt wordt, daar dit herbouwde gedeelten betreffen. Gezien tijdens het plaatsbezoek van 8 juli 2002 ook was gebleken dat intussen op de in het proces-verbaal van 22 juni 1995 vermelde vloerplaat in gewapend beton een garage werd opgericht, is in het herstel van de plaats ook de afbraak van de garage begrepen.

11.1. Wat betreft de telastlegging A.2. was het louter uitvoeren van *grondaanvullingen* tussen 27 augustus 1996 en 27 september 1996 niet strafbaar gesteld door de Stedenbouwwet 1962. Artikel 44, § 1, 2, Stedenbouwwet 1962 stelde het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem vergunningsplichtig, doch hiervan is hier geen sprake en het is kennelijk niet die feitelijke gedraging die vervolgd wordt.

Wat betreft de telastlegging A.3. was het louter uitvoeren van grondaanvullingen tussen 13 februari 1997 en 13 maart 1997 evenmin strafbaar gesteld door het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996.

De feiten die voorwerp zijn van de telastleggingen A.2. en A.3. zijn evenmin strafbaar op grond van een andere op het moment van de feiten geldende strafbaarstelling, zodat het hof deze feiten niet als misdrijf kan heromschrijven. Het louter uitvoeren van grondaanvullingen kan een vorm van het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf uitmaken, doch uit de telastlegging valt niet op te maken dat de beklaagde vervolgd werd voor de uitvoering zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van een aanmerkelijke reliëfwijziging, zodat een verbetering naar deze omschrijving de telastleggingen A.2. en A.3. zou uitbreiden met feiten die oorspronkelijk niet aanhangig waren.

Het louter uitvoeren van grondaanvullingen is op datum van dit arrest evenmin strafbaar gesteld door de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

De feiten van de telastleggingen A.2. en A.3. vormen geen misdrijf. Aldus kan er ook geen sprake zijn van strafbare instandhouding ervan, zoals voorzien door de telastlegging B.

11.2.1. Het zonder voorafgaande schriftelijke stedenbouwkundige vergunning oprichten van de constructie zoals vermeld onder de telastlegging A.1. was in de periode van 22 april 1995 tot 22 juni 1995 als inbreuk op artikel 44, § 1-1° strafbaar gesteld door artikel 64 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stede(n)bouw. Deze feitelijke gedraging is sinds de feiten steeds strafbaar gebleven, achtereenvolgend onder gelding van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals ook aangeduid in de telastlegging, en is op datum van dit arrest en sinds 1 september 2009 als inbreuk op artikel 4.2.1.1°.a Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., eerste lid, 1°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

11.2.2. De beklagde erkende de constructie te hebben opgericht en de handelingen te hebben verricht zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning. De aanvraag tot het verkrijgen van een (regularisatie)vergunning werd door de bevoegde overheid geweigerd.

Er is sprake van herbouwen: de vaststellingen zijn dat de bestaande woning gedeeltelijk werd verbouwd en uitgebreid; het gedeeltelijk herbouwen van de bestaande woning omvatte het optrekken van enkele gevelwanden in "isolatiestapelblokken", waarbij de bestaande gevelwand gedeeltelijk werd verwijderd en voor een stuk werd verhoogd en waarbij een nieuwe dakconstructie werd aangebracht.

Er was geen sprake van slechts instandhoudings- of onderhoudswerken, zoals de beklagde voorhoudt. Deze bewering is in strijd met de vaststellingen van de bevoegde opsporingsambtenaar en de eigen verklaring van de beklagde. Dat er sprake was van ook op het moment van de feiten vergunningsplichtige werken, vindt bevestiging in de aanvraag tot het bekomen van een (regularisatie)vergunning die de beklagde indende en die geweigerd werd en waarin de beklagde zelf aangaf dat de aanvraag strekte tot vergunning tot het herbouwen van de achterbouw van de woning en renovatie van de woning (stuk 3/27, bijlage 3). Evenmin is het besluit van 16 juli 2010 van de Vlaamse Regering tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (Vrijstellingsbesluit) toepasbaar: een wijziging van het fysiek bouwvolume aan zijgevels, achtergevels en daken werd uitgevoerd.

De feltelijke betwisting die de beklagde voert omtrent onder meer "de onmogelijkheid om een muur te bouwen in isolatiestapelblokken", de herstelling van bestaand metselwerk, het bouwen van een al of niet dragende muur, het gedeeltelijk verwijderen van de bestaande gevelwand, het verhogen van de bestaande gevelwanden, het aanbrengen van een "nieuwe" dakconstructie en de vloerplaat (p. 36 tot en met 41), mist relevantie en moet door het hof niet ontmoet worden, gezien de hiervoor vermelde duidelijke vaststellingen die zonder twijfel vergunningsplichtige werken beschrijven.

Dergelijke werken zijn tot de datum van deze uitspraak vergunningsplichtig gebleven, zodat inbreuk erop strafbaar is gebleven, zoals hiervoor vermeld.

Het vereiste algemeen opzet is aangetoond: de beklagde heeft de inbreuken wetens en willens begaan. Het feit dat de beklagde bij zijn verhoor door de politie voorhield dat hij niet wist een inbreuk te hebben begaan, brengt niet mee dat hij de feiten niet wetens en willens beging. Het bestaan van een schulditsluitende rechtvaardigingsgrond of verschoningsgrond voert de beklagde niet aan.

De feiten van de telastlegging A.1., die een misdrijf vormen, zijn bewezen.

11.3. De beklaagde heeft de door de telastlegging A.1. op het bewuste perceel veroorzaakte wederrechtelijke toestand in de betrokken periode wetens en willens in stand gehouden. Hij liet na de wederrechtelijke toestand te herstellen.

De feiten van de telastlegging B, die een misdrijf vormen, zijn bewezen voor zover deze slaan op de feiten van de telastlegging A.1.

12.1. Zoals hiervoor vermeld, werden door de eiser in herstel oorspronkelijk twee herstellvorderingen bij het parket ingeleid. Voor de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werden deze in de conclusie voor het hof verwoord in één herstellvordering.

Bij brief van 18 juli 1996 werd door de Afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (AROHM) een herstellvordering strekkende tot herstel van de plaats in de vorige staat ingeleid (stuk 3/8). Meer bepaald strekt deze herstellvordering tot het slopen van de herbouwde en uitgebreide delen van de woning en het uitbreken van de vloerplaat in gewapend beton.

Bij brief van 12 juli 2000 werd een herstellvordering strekkende tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand bij het parket ingeleid. Deze herstellvordering strekt meer bepaald tot het verwijderen van de grondaanvullingen zodat het oorspronkelijk maaiveld hersteld wordt: alle afgegraven aarde dient verwijderd te worden van het terrein (bedoeld wordt: aangevoerde aarde).

12.2. De herstellvordering tot het verwijderen van de grondaanvullingen die steunt op de niet bewezen telastleggingen A.2. en A.3. en het niet bewezen gedeelte van de telastlegging B, namelijk wat B betreft voor zover deze betrekking heeft op de instandhouding van de feiten van de telastleggingen A.2. en A.3., is niet gegrond.

12.3. Wat betreft de op 18 juli 1996 ingeleide herstellvordering tot het slopen van de herbouwde en uitgebreide delen van de woning en het uitbreken van de vloerplaat in gewapend beton, oordeelt het hof als volgt.

12.3.1. Volgens het gewestplan (K.B. van 7 maart 1977) is het betrokken perceel gelegen in natuurgebied.

Dit blijkt zonder twijfel uit het vermelde gewestplan en de verschillende aanvullende stukken die ter bevestiging van de ligging door de eiser in herstel aan het dossier werden toegevoegd. Op een afdruk uit het geografisch informatiesysteem (GIS) van de Vlaamse overheid (bijlage van stuk 2, bundel eiser in herstel voor het hof van beroep te Brussel) is het perceel van de beklaagde (nrs. 526a-f) duidelijk gesitueerd in het groene gedeelte. Het perceel bevindt zich op het grondgebied van de gemeente . Het grondgebied van de gemeente valt in het gebied waar het betrokken perceel zich bevindt onder het gewestplan . Op het gewestplan is er op de plaats en in het gebied waar

PAGE 01-00000682361-0013-0024-01-01-4

het perceel zich bevindt geen sprake van landelijk woongebied. Het perceel dat grenst aan het betrokken perceel en dat valt onder het gewestplan , is gelegen in agrarisch gebied.

Pertinent merkt de eiser in herstel op dat het perceel van de beklaagde niet in landelijk woongebied kan gelegen zijn, gelet op de opeenvolgende toepassing van twee onderscheiden gewestplannen, namelijk het gewestplan waar op de bewuste plaats geen sprake is van landelijk woongebied maar eenduidig van natuurgebied, en hieraan grenzend percelen vallend onder het gewestplan waar sprake is van agrarisch gebied. Dat er op grond van de stukken onduidelijkheid zou zijn over in welk bestemmingsgebied zijn perceel zou gelegen zijn, zoals de beklaagde voorhoudt, is op grond hiervan uit te sluiten, evenals op grond van de getuigenis van , gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar, die op de zitting van 16 februari 2015 voor het hof van beroep te Brussel verklaarde dat uit de uitvergroete uittreksels van enerzijds het gewestplan en anderzijds het gewestplan dat op het moment van de getuigenis voor hem lag, duidelijk blijkt dat het kwestieuze pand (perceel) gelegen is in natuurgebied.

12.3.2. De bestemming van het betrokken perceel als natuurgebied, terwijl een aanpalend perceel, vallend onder een ander gewestplan, bestemd is als agrarisch gebied en andere delen van de , vallend onder het gewestplan , bestemd zijn als landelijk woongebied, brengt niet noodzakelijk mee dat er sprake is van een ongelijke, discriminatoire behandeling.

De beklaagde roept in ondergeschikte orde een ongelijke behandeling van het perceel waarvan hij eigenaar is in ten aanzien van het aangrenzend perceel dat als landelijk woongebied bestemd is, doordat zijn perceel als natuurgebied is bestemd.

Het gelijkheidsbeginsel kan maar zijn miskend indien op basis van feitelijke en concrete gegevens blijkt dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. De percelen die de beklaagde vergelijkt zijn echter geen gevallen die in rechte gelijk zijn: de percelen maken deel uit van onderscheiden gewestplannen. De beklaagde maakt ook niet aannemelijk dat de gevallen in feite gelijk zijn: de loutere ligging van de vergeleken percelen in hetzelfde bouwlint brengt niet noodzakelijk mee dat er sprake is van gelijke gevallen; zo blijkt het perceel van de beklaagde deel uit te maken van een groter in het groen ingekleurd gebied, al bevindt het zich aan de grens hiervan.

De beklaagde toont niet aan dat het betrokken perceel eenzelfde type perceel is, met dezelfde morfologische eigenschappen als het aanpalend perceel dat door het gewestplan als agrarisch gebied werd bestemd, noch met de omliggende percelen die onder het gewestplan als landelijk woongebied werden bestemd.

Van de voorgehouden onjuistheid in de (orthografische) plannen is geen sprake en dit wordt door de beklagde alleszins niet voldoende aangetoond, noch dat de overheden die de onderscheiden gewestplannen opstelden en bekrachtigden, zich door dergelijke onjuiste gegevens zouden hebben laten misleiden of verkeerdelijk hebben laten beïnvloeden.

De loutere en eigen vaststelling en verzuchting van de beklagde dat *"zijn buur die zich bevindt in het plangebied van het Gewestplan stormweg (geluk heeft gehad) dat er wel zorgvuldig werd gewerkt en rekening gehouden met een concrete toestand"*, brengt niet mee dat het gewestplan waaronder het betrokken perceel valt onoordeelkundig zou zijn opgesteld. De verwijzing van de beklagde naar een algemene betrachting van de Streekcommissie om de planning duidelijker en overzichtelijker te maken, waarbij het volgens deze commissie te betreuren viel dat er geen streekplannen werden goedgekeurd *"die een coördinerende functie hebben en richting gevend zijn ten opzichte van de diverse gewestplannen"* brengt evenmin mee dat het gewestplan onoordeelkundig zou zijn opgesteld.

12.3.3. Nog meer ondergeschikt voert de beklagde aan dat het gewestplan hem niet *"tegenwerpelijk"* zou zijn: het werd niet (mede)ondertekend door een (bevoegde) minister. Het besluit van 23 februari 1994 van de Vlaamse regering houdende bepaling van het normatieve en niet-normatieve delen van het definitief vastgestelde gewestplan (B.S., 24 maart 1994) brengt mee dat de normatieve en niet-normatieve delen iedere burger tegenstelbaar zijn. Het ontbreken van het overleggen van een eensluidend afschrift van het gewestplan of van het koninklijk besluit tot vaststelling van een gewestplan, noch de beweerde afwezigheid van ondertekening brengen mee dat het gewestplan hem, en andere burgers, niet tegenstelbaar zou zijn.

Evenmin is het gewestplan onwettig omdat er geen dienstige motivering is voor de afwijking van het advies van de streekcommissie. Uit niets blijkt dat de streekcommissie uitdrukkelijk adviseerde om het betrokken perceel te bestemmen als landelijk woongebied. De beklagde verwijst naar een citaat dat luidt: *"Bebouwde delen langs en werden zoals in het vorig advies opgenomen in het woongebied met landelijk karakter. Het betreft hier allen uitgeruste straten met dichte bebouwing die als typische woonstraten kunnen aanzien worden. Antw.: akkoord."* (stuk 10, p. 43, bundel beklagde). Dit betreft geen eigenlijk advies van de Streekcommissie (voluit: Commissie van advies voor de streek Vlaams-Brabant) doch een bespreking van de werkdocumenten betreffende de adviezen aangebracht door de randfederatie (zie p. 16, stuk 10, bundel beklagde), meer bepaald het advies van de federatie. Bovendien is in het citaat te lezen dat het slaat op straten met dichte bebouwing die als typische woonstraten aanzien kunnen worden, wat niet geldt voor het betrokken perceel dat niet ligt in een gebied met dichte bebouwing en dat ook deel uitmaakt van een groter gebied dat als natuurgebied bestemd is, zelfs als het op de rand daarvan ligt. Het middel van de beklagde mist aldus feitelijke grond.

De verwijzing naar een brochure waarin het Bestuur van de Stedenbouw en de Ruimtelijke Ordening de opname van woongebieden met landelijk karakter langs o.a. onder agrarisch gebied zou hebben gemotiveerd, mist om dezelfde redenen feltelijke grondslag. Bovendien brengt een dergelijke vermelding in een brochure niet mee dat het gewestplan niet deugdelijk zou gemotiveerd zijn. Evenmin is er sprake van een ondeugdelijke motivering op basis van een strijdigheid tussen wat de beklagde omschrijft als het kaartblad van het gewestplan en het dictum van het vaststellingsbesluit.

Terecht voert de eiser in herstel aan dat uit de door de beklagde overgelegde stukken precies volgt dat het betrokken perceel bij het opstellen van het ontwerp van het toepasselijke gewestplan als natuurgebied was bestemd en ingekleurd. Het akkoord van de zogenaamde Streekcommissie met het aangehaalde citaat, duidt precies aan dat voor de bebouwde delen, met name het deel van o.a. dat gekenmerkt werd door dichte bebouwing, de bestemming woongebied met landelijk karakter kan gelden als afwijking van de in het ontwerp voorziene bestemming natuurgebied; het betrokken perceel valt niet onder dichte bebouwing en hiervoor werd dan ook niet tot een afwijking van de bestemming natuurgebied gemotiveerd.

12.3.4. Het hof is van oordeel dat er geen grond is om het gewestplan met toepassing van artikel 159 Grondwet buiten toepassing te laten.

12.4. Natuurgebied is overeenkomstig artikel 1.1.2.10^o.6) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Op grond van artikel 6.1.1., derde lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening betreft het een strafbare instandhouding; voor de strafbare instandhouding is uitsluitend vereist dat de wederrechtelijke instandhouding op het ogenblik van de instandhouding gelegen is in ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Instandhouding in natuurgebied van inbreuken vermeld in onder meer artikel 6.1.1., eerste lid, 1°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is op het ogenblik van deze uitspraak nog strafbaar. De herstellvordering die hierop geënt is kan op grond van artikel 6.1.1., vierde lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening nog steeds worden ingewilligd.

De eiser in herstel merkt overigens terecht op dat de herstellvordering niet enkel is gesteund op een strijdigheid met de planologische voorschriften of de bestemmingsvoorschriften, doch ook op een schending van de vergunningsplicht. Onafgezien van de mogelijke inwilliging van de herstellvordering gesteund op de instandhouding, voor zover deze gelegen is in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, is de herstellvordering ook gesteund op het oprichtingsmisdrijf of de oprichtingsmisdrijven en mogelijk in te willigen voor zover de feiten van dit oprichtingsmisdrijf of deze oprichtingsmisdrijven bewezen zijn, nu de herstellvordering tijdig, voor de vaststelling van de verjaring, werd ingesteld. M.a.w., niet enkel de ligging van het perceel in ruimtelijk kwetsbaar gebied brengt mee dat een erop

betrekking hebbende herstellvordering gesteund op (strafbare) instandhouding nog kan worden ingewilligd, doch ook het bewijs van de feiten van een (of meerdere) er verband mee houdend(e) oprichtingsmisdrijf/-misdrijven, nu de herstellvordering tijdig werd ingesteld, maakt *in casu* de inwilliging van een herstellvordering nog mogelijk.

12.5.1. Art. 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° en 2°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt:

"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en / of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. (...) De herstellvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:

1° voor misdrijven die bestaan, of onder meer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:

- a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik,*
- b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;*
- c) hetzij, indien het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen;*

2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstellvordering instelt, aantoont dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd.

Voor de diverse onderdelen van éénzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen worden gevorderd, indien deze voldoende individueeliseerbaar zijn."

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen, *in casu* herstel in de oorspronkelijke toestand door afbraak, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

12.5.2. Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel er toe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften het herstel in de oorspronkelijke toestand steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), moet de rechter nagaan of de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

12.5.3. De uitzondering op het principiële te bevelen herstel overeenkomstig het in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° en 2° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gemaakte onderscheid toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel, zowel bij overtreding van de bestemmingsvoorschriften (artikel 6.1.41, § 1, 1°), als voor de andere overtredingen (hetzelfde artikel, maar 2° i.p.v. 1°).

De mogelijkheid van afwijking van de bestemmingsvoorschriften en de mogelijke regulariseerbaarheid van inbreuken bij zonevreemde handelingen of werken is dan ook niet het doorslaggevende criterium en de argumenten terzake van de beklagde moet het hof niet verder ontmoeten.

In beide gevallen blijft immers de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkene meebrengt. De concrete vaststelling dat er schade is aan de plaatselijke ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden, zonder dat het hof de evenredigheidstoets die het uitvoert, nader moet toelichten in functie van de gepleegde overtreding en de modaliteiten zoals bepaald in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° en 2° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

12.5.4. Het blijkt niet dat de vordering inzake de gevorderde herstelmaatregelen gesteund is op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of die uitgaan van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Voor de beoordeling van de motivering van de herstellvordering in het licht van een goede plaatselijke ordening moet het hof ook rekening houden met onder meer de conclusies van de eiser in herstel, waaronder de conclusie voor het hof, neergelegd ter griffie op 3 juni 2016. De herstellvordering is wat betreft een goede plaatselijke ordening voldoende concreet gemotiveerd door onder meer vermelding van het volgende:

┌ PAGE 01-00000662361-0018-0024-01-01-4 ┐

- De residentiële bebouwing, renovatie, herbouw en uitbreiding staat haaks op de bestemming natuurgebied.

- Het natuurgebied op deze plaats wordt door de gerealiseerde semi-nieuwbouw i.p.v. de vroegere vervallen woning voor de toekomst verder gehypothekeerd. In de plaats van een vervallen woning die op termijn gedoemd was te verdwijnen is er een semi-nieuwbouw gerealiseerd die de toekomst van dit gebied verder hypothekeert. Er zijn weliswaar nog enkele woningen in de omgeving maar deze betreffen in hoofdzaak woning gelegen in een ander bestemmingsgebied (landelijk woongebied). In het natuurgebied zijn er slechts enkele woningen. Door de uitgevoerde werken aan de woning is de natuurwaarde van het perceel ernstig aangetast en het natuurgebied verder geresidentialiseerd.

Deze elementen geven aan dat de betaling van een meerwaardesom niet volstaat om het beoogde herstel te realiseren.

Het staat, zoals al vermeld, niet aan het hof de opportuniteit van de herstellvordering te beoordelen.

12.5.5. Het gevorderde herstel blijkt ook redelijk te zijn in vergelijking met de eventuele last die dit voor de betrokkene meebrengt. Het herstel in de oorspronkelijke staat houdt niet noodzakelijk in het herstel in de materiële toestand die gelijk is aan de toestand die voor de inbreuk bestond, dan wel die zou bestaan hebben als de stedenbouwkundige inbreuk niet zou gepleegd zijn, maar wel een herstel naar een wettige toestand. Ten onrechte voert de beklagde aan dat herstel in de oorspronkelijke toestand voor hem zou betekenen dat het oude dak er wordt opgelegd of dat hij de muren opnieuw in een bouwvallige toestand zou dienen te brengen. De beklagde heeft er zelf voor gekozen het herstel niet vrijwillig uit te voeren, ook niet nadat hem een (regularisatie)vergunning geweigerd werd.

De overwegingen van de herstellvordering, met inbegrip van de vermelde conclusie van de eiser in herstel, weerleggen voldoende de middelen van de beklagde in conclusie ter aanvoering van de vermeende onredelijkheid van het gevorderde herstel. Aanvullend merkt het hof nog het volgende op:

De omstandigheid dat het gevorderde herstel kan worden beschouwd als een straf in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de eventuele vaststelling dat de redelijke termijn werd overschreden, brengen niet mee dat niet langer het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand zou kunnen worden bevolen. Bij vaststelling van het overschrijden van de redelijke termijn verzetten het EVRM noch het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (IVBPR) er zich tegen dat, in de mate dat het misdrijf bewezen wordt verklaard, ook het herstel in de oorspronkelijke toestand wordt bevolen. Het tijdsverloop noopt het hof ook niet om na te gaan of er sprake is van gewijzigde omstandigheden of de stedenbouwkundige inspecteur uit te nodigen een nieuwe herstellvordering te nemen. De beklagde wist binnen een korte

U

termijn na de vaststelling van de inbreuken welke vorm van herstel van hem verwacht werd, doch hij verkoos geen enkel vrijwillig herstel uit te voeren, ook niet na de weigering van een regularisatievergunning, en wachtte het verloop van deze zaak af.

12.5.6. De door de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur gevorderde herstelmaatregel is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen: de plaats werd niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning.

Ten onrechte voert de beklaagde aan dat op grond van een melding op 27 december 2011 voor regularisatie van de verbouwing van de woning aan , deze overeenkomstig artikel 4.2.2, § 6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening geacht wordt vergund te zijn: artikel 4.2.2, § 1, laatste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat de meldingsplichten, vermeld in het eerste en het tweede lid, nooit kunnen worden ingevoerd voor handelingen die gelegen zijn in een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Volledigheidshalve en ter beantwoording van de verdere argumentatie in het middel van de beklaagde, wijst het hof er op dat de bewezen feiten vergunningsplichtige werken zijn die niet in aanmerking komen voor de vervanging van de vergunningsplicht door verplichte melding van de handelingen aan het college van burgemeester en schepenen; zij zijn strijdig met een plan van aanleg, namelijk het gewestplan, en voldoen overigens niet aan de voorwaarden gesteld door het besluit van 16 juli 2010 van de Vlaamse regering betreffende de meldingsplichtige handelingen ter uitvoering van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (B.S.; 10 september 2010) gezien er onder meer sprake was van de wijziging van het fysieke bouwvolume. De loutere akteneming door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van de melding die door de beklaagde gedaan werd, heeft niet tot gevolg dat de beklaagde beschikt over een vergunning voor de betrokken werken en handelingen. De verwijzing van de beklaagde naar de mogelijke toepassing van artikel 4.4.12 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, mist elke relevantie: deze slaat op de beoordeling van een stedenbouwkundige vergunning, die de beklaagde geweigerd werd.

12.5.7. De door de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur gevorderde hersteltermijn van zes maanden is te kort. De hierna bepaalde termijn van één jaar stelt de beklaagde in staat tot de materiële uitvoering van het herstel over te gaan.

12.5.8. De vrees bestaat dat de beklaagde niet zonder enig drukkingsmiddel het herstel zal uitvoeren. In die omstandigheden is het opleggen van een dwangsom wel degelijk aangewezen om de beklaagde tot het uitvoeren van het herstel aan te sporen.

De stedenbouwkundig inspecteur vordert een dwangsom van 125 euro per dag vertraging ingeval van niet-uitvoering van het herstel. Gelet op de onwil van de beklaagde tot nu om te zorgen voor vrijwillig herstel is deze dwangsom noodzakelijk en een gepaste aansporing om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen.

PAGE 01-00000682361-0020-0024-01-01-4

Gelet op de erg lange tijd dat de beklaagde het herstel al had kunnen uitvoeren en zijn keuze de afloop van deze zaak af te wachten en de termijn die hem hiertoe nog wordt gegund, is er geen reden om nog een respijftermijn te bepalen in toepassing van artikel 1385bis, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek.

12.5.9. Het hof machtigt in overeenstemming met artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening het college van burgemeester en schepenen van de gemeente en de stedenbouwkundige Inspecteur om ambtshalve in de uitvoering van het bevolen herstel te voorzien voor het geval de beklaagde daartoe niet overgaat binnen de gestelde termijn.

12.5.10. Het hof is van oordeel dat de herstellvorderingen niet voor advies moeten voorgelegd worden aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid. De herstellvorderingen werden ingesteld voor de inwerkingtreding op 16 december 2005 van het huishoudelijk reglement van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid (toen genaamd: Hoge Raad voor het Herstelbeleid), zodat artikel 6.1.41, § 6, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening op deze herstellvordering niet van toepassing is. Anders dan de beklaagde voorhoudt, werden de herstellvorderingen niet pas bij conclusie neergelegd op 10 september 2011 ingesteld: zoals hiervoor vermeld, werd de gegrond verklaarde herstellvordering bij het parket ingeleid, en aldus ingesteld, bij brief van 18 juli 1996.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

- 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

in de mate aanhangig bij het hof, beslissend over de ontvankelijke beroepen met eenparige stemmen:

wijzigt het bestreden vonnis van 20 april 2012 van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel als volgt:

verbetert de telastleggingen A.1-2-3. en B zoals vermeld onder randnummer 9 van dit arrest;

verklaart de herstellvorderingen ingeleid op 18 juli 1996 en 12 juli 2000 ontvankelijk;

verklaart de herstellvordering ingeleid op 12 juli 2000 en strekkend tot het verwijderen van de grondaanvullingen ongegrond;

PAGE 01-00000682361-0021-0024-01-01-4

verklaart de herstellvordering ingeleid op 18 juli 1996 gegrond;

beveelt aan de beklaagde , op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur, over te gaan tot het herstel van de plaats te , op het kadaster gekend onder In de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van één jaar door het slopen van de herbouwde en uitgebreide delen van de woning en het uitbreken van de vloerplaat in gewapend beton en de erop opgerichte garage, waarbij het slopen van de herbouwde en uitgebreide delen van de woning inhoudt dat zowel het voorste als het achterste gedeelte van de woning gesloopt wordt en legale verwijdering van alle afbraakmaterialen en de verwijdering van eruit voortvloeiende afval;

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagde een dwangsom van 125 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde is getreden,

zegt voor recht dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, indien het herstel niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO, op kosten van de veroordeelde,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten, voor het openbaar ministerie in eerste aanleg, in hoger beroep en in graad van beroep in cassatie samen begroot op 976,05 euro.

Kosten eerste aanleg Brussel: € 184,20

Kosten hof van beroep Brussel:

Afschrift vonnis: € 25,65

Afschriften akten HB: € 5,70

Opstelrecht ber.beld.: € 30,00

Dagvaarding: € 31,79

Dagv. getuige: € 32,55

Dagv. getuige: € 32,55

€ 158,24

+ 10 %: € 15,82

Totaal: € 174,06

Kosten Cassatie:

Afschrift arrest: € 39,00

Afschriften cass. akte: € 3,00

Opstelrecht cass. beroep: € 35,00

Betekening aan PG: € 205,15

Betekening aan GSI: € 205,15

Afschrift arr. cassatie: € 22,20

€ 509,50

+ 10 %: € 50,95

Totaal: € 560,45

Kosten beroep Gent:

Dagvaarding beklagde: € 25,05

Dagvaarding eiser tot herstel: € 27,08

€ 52,13

+ 10 %: € 5,21

Totaal: € 57,34

Totaal samen: € 976,05

U

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Bart Meganck en Steven Van Overbeke, en in openbare rechtszitting van 30 september 2016 uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

Erik Van de Sijpe

25e en laatste blad

Eensluidend verklaarde kopie
Afgeleverd aan: Procureur-generaal

6

R 32/07

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Gent, 12-10-2016

Kateleen Dhondt

Kateleen Dhondt
griffier-hoofd van dienst